

Son 24 saatte 103 mil yol yapmışız. Üzerine rota tuttuğumuz Catarina Adası'na daha 200 mil yolumuz var. Dün sabah Ilhabela'dan demir aldığımızda hava çok sıcaktı. Gündoğusundan hafif bir rüzgâr esiyordu. Açık denize çıkınca 238 derece pusula rotasına girdik. Hava o kadar sıcaktı ki en ufak bir harekette bile üzerimizden ter boşanıyordu. Sıcak havaya bir de % 70 civarında seyreden nem eklenince kendimi yeni maraton bitirmiş bir atlet gibi halsiz hissediyordum. Önümdeki dürbünü alıp gözlerime götürmeye dahi mecalim yoktu. Sibel cenovanın boşunu aldıktan sonra gözüne giren terleri silerken söylendi, "Anlaşıldı, yazın Brezilya'ya gelinmeyecek..."

Üzerinde sadece deniz kuşlarının yaşadığı ıssız Alcatraz Adası'nı bordalıktan sonra rüzgâr poyraza doğru dirise etmeye başladı. Kıç omuzluktan gelen hafif rüzgârın dalgalı denizde hiç faydası olmuyor. Tekne okyanusun ölü denizleriyle yalpalayınca, boşalan yelkenler iki yana savruluyor. Acayip sesler çıkararak silkelenen yelkenler hem kendilerini ve armayı, hem de sinirlerimizi yıpratıyor. Üstelik bu kadar zahmete karşılık yaptığımız yol saatte 2.5 mil bile değil.

Sabah erkenden ana yelkeni indirdik, cenovayı sardık. Baş tarafa 'kocadon' adını verdiğimiz asimetrik balonu bastık. İnce kumaştan yapılmış bu yelken hafif havalarda kullanmak için ideal. Ancak dalgalı denizde onu da zapt etmek kolay olmuyor. Teknenin önünde sanki kocaman bir paraşüt uçuşuyor. Hele hava sertlerse suya sokmadan indirip yerine kaldırmak bir mesele. Geceleri ise başlı başına bir stres kaynağı... Acaba rüzgâr kuvvetlenecek mi, diye düşünerek gerilime girmemek için, geceleri kullanmamayı tercih ediyoruz.

Balonu bastıktan sonra kendimi ter içinde kamaraya attım. Bu sıcak havada en serin yer kamaradaki pervanenin karşısı. Terli vücudumu pervanenin rüzgârına tutarken kulağıma 'ciik' diye bir ses geldi. Başımı çevirince minik bir kuşla göz göze geldim. Serçe iriliğinde bir kuş lavabonun üzerindeki meyve filesinin kenarına tünemiş bana doğru bakıyordu. İçeri girdiğini Sibel de görmemiş. Belki açtır diye bankonun üzerine ekmek ve su koyduk.

Ama kuş ikramımıza ilgi göstermeyip, 'pırr' diye dışarı uçtu. Biz de peşinden dışarı, sığağa çıktık. Biraz aradıktan sonra kuşu davlumbazın altında, bulgur tepsisinin içinde bulduk. Teknede nemlenen bulguru büyük bir tepsiye döküp, kuruması için davlumbazın altına koymuştuk. İçine girmiş bulgurları gagalıyordu. Önce yiyor diye sevindik, ama durmaya niyeti yoktu. Kendini tutamayıp da çatlamasın diye elimi uzattım. Elimi görünce uçup gene içeri girdi. O zaman sağ ayak bileğine beyaz bir plaka takılı olduğunu fark ettik. Birileri markalamış. Belki de nadir bir tür. Bizim içinse Tanrı misafiri. Dilediği kadar Uzaklar II'de kalabilir. Ben bu satırları yazarken o da navigasyon masasına tünemiş beni izliyor.